

Թու՛մ էր, թէ եթէ չընդունւի, գոնէ ուշադրութեան և քննութեան կանուի այն առաջարկը, որը արաւ պ. Ի. Անանունը «Մամուլի» մէջ՝ տպագրութեան առաջիկայ 400-ամեակը տօնելու համար:

Նա առաջարկում է, հրաւիրել գրականագէտների և ժուրնալիստներին համագումար, հիմնել պատւի դատարան, կազմակերպել գրական ֆոնդ, իրենց գրականագէտներից և լրագրողներից կազմած մի մարմնի յանձնել այդ գործը և ապա հիմնել ժուրնալիստների դասընթացներ:

Ինչպէս տեսնում էք, բոլոր առաջարկներն էլ թէ համապատասխան են 400-ամեակը տօնելու գաղափարին և թէ, մտնաւանդ, մօտ են գրականագէտների արտին, նրանց իղձերին և միակ փափագին, որ նրանք, իբրև դասակարգ, կարող են ունենալ:

Սակայն տեսէք, որ մեր մամուլը արձագանք էլ չտւեց այդ առաջարկներին, նա չուզեց քննել և ապացուցանել թէկուզ գրանց բոլորի անհնարինութիւնը, կամ գուցէ զնասակարութիւնը:

Մտքով թամբալ և ծերացած, ուղղութեամբ մի շարուն կաղապարի վերայ մեծացած մեր գրական և ժուրնալիստ դիրիժօրներին համար միանգամայն անմարսելի է թւում այն բանը, թէ իրենք պիտի տնօրինեն իրենց բախտը, իրենք պէտք է ձեռք առնեն իրենց կարիքների և պահանջներին բաւարարութիւն տալու առաջնակարգ գործը:

Նրանք չեն հաշուում այն մտքի հետ, թէ կարելի է, մարդ կարող է իր վիճակը տնօրինել և առանց պ. Սամսոն Յարութիւնեանի:

Նրանք չեն հաշուում այն մտքի հետ, թէ մի տնանկի, մի քանի ան-

պաշտպան որբերի խնամակալիլը, նը-
րանց բարերարելը բնաւ նման չպիտի
լինի այն փոխադարձ օգնութեանը, ո-
րին կարօտ են Ֆիզիքսպէս անողջ,
չափահաս, հասունացած մտքի տէր և
աշխատելու ընդունակ աշխատաւոր-
ները:

Հեռեկապէս հեռու պէտք է լինել
այնպիսի մի հիմարկութիւնից, որ-
տեղ սրտով և զգայմունքներով շատ
լաւ մարդիկ կարող են նստած լինել,
բայց որոնց բարերարութիւնը և խնա-
մակալութիւնը պատիւ չպիտի բերի
գրականագէտներին և ժուրնալիստնե-
րին:

Իսկ սրանց գործը իրենք պիտի տը-
նօրինեն և երբէք ազգային փոթրաւ-
չիների ձեռքը չպիտի ընկնի:

Ես չեմ արհամարհում բարեգործու-
թիւնը, ես հաւատացած եմ, որ եթէ
նոյն իսկ ապագայ գրական Ֆօնդը
իրենց—գրականագէտների ձեռքին լի-
նի, նոյնպէս կը գտնուեն բարերար-
ներ, որոնք կը նւիրեն այդ Ֆօնդին
գումարներ ընդհանուր և կամ յատուկ
պայմաններով:

Մեզնում մինչև այժմ, դժբաղդա-
բար չէ հասունացել նոյն միտքը, թէ
կարելի է լինել տարբեր ուղղութիւն-
ների տէր գրողներ, բայց դասակար-
գային խնդրում միշտ համամիտ նոյն-
պէս և դասակարգային շահերը պաշտ-
պանելու խնդրում:

Կայ մի բանակ, որի համար, դի-
ցուք, պ. Գարեգին Ենգիբարեանը
կամ Տէր-Եղնիկը, ինչպէս գրականա-
գէտներ կամ ժուրնալիստներն միշտ
արհամարանքի են արժանանում,—
այդ իսկ բանակի համար, դի-
ցուք պ. Հ. Մելիքեանը կամ պ. Ս.
Յարութիւնեանը անյարմար բարեկամ-
ներ են լրագրութեան, մամուլի...

Եւ սրանց է, որ կամենում են յանձ-
նել գրականագէտների, ժուրնալիստ-
ների, եթէ կարելի է այսպէս ասել,—
բաղդը, վիճակը:

Սրանց պէտք է դիմի հայ հիւանդ
գրագէտը կամ գործի կարօտ ժուր-
նալիստը, իր նեղ օրերում և, կը բաշ-
խէք, ընթերցող, եթէ սրանց դունքի
զանգերը յաճախ փչանան, տասը ան-
գամից մէկ անգամ քեզ ընդունեն և
այլն:

Եւ գոհ կը լինեն հայ մտքին այժ-
մեան ուղղութիւն տւող թամբալ դե-
րիժօերները, և գոհ կը լինեն մեր
ինքնակոչ-խնամակալ փողրաթչիները,
հանգիստ կը լինի «հասարակական»
խիղճը՝ կատարած լինելով իր «բարո-
յական» պարտականութիւնը:

Գոհ կը լինի, ինչ խօսք, և այն դա-
սակարգը, որի համար այսօր փող-
րաթչիաբար մտածում և հոգում են
մեր «բարեգործները»...